

## הפסקת אש בעזה, אוקטובר 2025

לאחר כמעט שנתיים בדיוק, מה שדווח על ידי אמנסטי אינטרנשיונל, רופאים ללא גבולות, האגודה הבינלאומית לחוקרי רצח עם, ופאנל חקירה של האו"ם **כרצח עם** באופן חד-משמעי, הגיע סוף סוף לסיומו - או לפחות הגיע להפסקה זמנית.

### תנאי הפסקת האש

הפסקת האש שהוכרזה ב-6 באוקטובר 2025 מתוארת בחוגים דיפלומטיים כ"שבירה", "לא יציבה" ו"מותנית". אך תיאורים אלה מגרדים רק את פני השטח. התנאים עצמם חושפים את האסימטריה ההרסנית של יחסי הכוחות בשטח, את עומק הסבל שנחווה ואת מידת ההפרה השיטתית של נורמות בינלאומיות בסיסיות במשך כמעט שנתיים.

### חילופי בני ערובה

המרכיב הבולט ביותר של הפסקת האש הוא חילופי שבויים ועצורים: **חמאס אמור לשחרר את 20 בני הערובה הישראליים הנוותרים** שבשליטתו - אזרחים וחיילים שנלכדו במהלך או לאחר ההסלמה באוקטובר 2023 - בתמורה לשחרור **1,950 עצורים פלסטינים** המוחזקים על ידי ישראל. אלה כוללים **250 אסירים ו-1,700 אנשים המסווגים כעצירים מנהליים** - אנשים הכלואים ללא כתב אישום, משפט או הרשעה.

מעצר מנהלי, שזוכה לגינוי מזה זמן רב על ידי משקיפים משפטיים בינלאומיים, מאפשר לישראל לעצור פלסטינים ללא הגבלת זמן תחת החוק הצבאי. רבים מהמשתחררים הוחזקו **ללא גישה לייצוג משפטי**, לעיתים על בסיס **ראיות סודיות** שהוסתרו הן מהעצורים והן מעורכי דינם. אחרים הורשעו **בבתי משפט צבאיים ישראליים**, הפועלים בשיעור הרשעה של כמעט 100% ונמתחו עליהם ביקורות על הפרת הסטנדרטים המינימליים של תהליך הוגן לפי החוק הבינלאומי.

אולי המזעזע ביותר הוא התנאים שבהם הוחזקו אנשים אלה. במהלך המלחמה, ובמיוחד בשנה האחרונה, דיווחים מהימנים ממספר ארגוני זכויות אדם תיעדו **יחס לא אנושי, משפיל ולעיתים אלים כלפי עצורים פלסטינים** בכלא ובמתקני מעצר ישראליים. אלה כוללים **רעב, מניעת טיפול רפואי, מכות, השפלות מיניות, תנוחות מאמץ ממושכות** ובמקרים מסוימים, **אונס**. כמה עצורים מתו במעצר בנסיבות חשודות. אף אחד מההאשמות הללו לא נחקר באופן עצמאי על ידי הרשויות הישראליות.

חילופי השבויים, למרות שהם שחרור חלקי, הם יותר ממחווה דיפלומטית. הם חלון למנגנוני הכיבוש, להפללה השיטתית של הקיום הפלסטיני ולהנרמל של מעצר ללא הגבלת זמן ללא זכויות.

### סיוע הומניטרי: 600 משאיות ביום

לפי תנאי הפסקת האש, **ישראל הסכימה לאפשר כניסה של 600 משאיות סיוע הומניטרי ליום לעזה** - מספר שעדיין נמוך בהרבה מרמות טרום המלחמה של 2023, אך גבוה בהרבה ממה שהותר בחודשים האחרונים. לפני הפסקת האש, היו ימים שבהם נכנסו פחות מ-20 משאיות, למרות תנאי רעב ומחלות נרחבות.

התחייבות זו, על הנייר, עשויה להישמע כהתקדמות. אך היא גם **הודאה שקטה** באשמה. במשך כמעט שנתיים, ישראל חסמה באופן שיטתי סיוע לעזה - מזון, מים, תרופות, דלק וחומרי בנייה - למרות המצב ההומניטרי הקטסטרופלי. חסימה זו הפרה את **המשפט ההומניטרי הבינלאומי המקובל**, במיוחד **כלל 55**, המחייב מעבר חופשי של סיוע הומניטרי לאזרחים נזקקים. היא גם הפרה את **סעיפים 55 ו-59 של אמנת ז'נבה הרביעית**, המחייבות כוחות כיבוש להבטיח את הישרדות האוכלוסייה האזרחית ולאפשר מאמצי סיוע כאשר הם אינם מסוגלים או אינם מעוניינים לספק צרכים בסיסיים.

יתרה מכך, ב-2024, **בית הדין הבינלאומי לצדק הוציא צעדים זמניים** שהורו לישראל למנוע מעשי רצח עם ולאפשר זרימה חופשית של סיוע הומניטרי. צעדים אלה התעלמו מהם.

כעת, תחת לחץ, הסכמת ישראל לתנאי הסיוע אינה מייצגת נדיבות - היא מייצגת **ציות, באיחור רב**, לחובות שהופרו באופן בלתי חוקי. ואפילו עם הגדלת מספר המשאיות, **אין ערובה** לגישה חופשית, לבטיחות עובדי הסיוע או לחלוקה שוויונית באזור שבו מעל 80% מהאוכלוסייה עקורה, רבים חיים ללא מחסה או תברואה.

## מיקום מחדש צבאי: עזה הצטמקה ב-53%

העמוד השלישי של הסכם הפסקת האש נוגע למיקום מחדש של הכוחות הצבאיים הישראליים. **צבא ההגנה לישראל (צה"ל) ייסוג לקו המכונה "הקו הצהוב"**, גבול זמני שמשאיר **53% מעזה תחת כיבוש צבאי ישראלי ישיר מתמשך**. זה מצמצם למעשה את השטח הפונקציונלי והמיושב של עזה ל**47% משטחה המקורי** - מציאות עם השלכות עצומות.

המהלך ממסד את מה שמשקיפים רבים כבר הזהירו מפניו: המלחמה הזו לא הייתה רק עונשית, אלא טריטוריאלית. למרות הכחשות רשמיות של ישראל על כיבוש מחדש, מפת הפסקת האש מספרת סיפור אחר. מה שנותר תחת שליטה ישראלית כולל מסדרונות דרכים מרכזיים, תשתיות מים ואנרגיה אסטרטגיות, שטחים חקלאיים וחלק גדול מאזור צפון עזה - שהפך כעת לבלתי ראוי למגורים.

במהות, **עזה נחצתה**, לא רק על ידי הריסות ועקירה, אלא על ידי חלוקה צבאית. יותר ממיליון אנשים נדחסים כעת לרצועה צרה בדרום עזה, עקורים מספר פעמים, מנותקים מבתים שאליהם ייתכן שלעולם לא יחזרו. הפסקת האש, אם כן, אינה מבטלת את הכיבוש - היא **מבססת אותו**.

## הפסקת אש שנבנתה על אפר

אלה הם התנאים. אכזריים, אסימטריים ונולדו לא מתוך הסכמה הדדית אלא מתוך ייאוש, לחץ וגינוי עולמי סוחף.

אין צדק טמון בתנאים אלה - רק הישרדות. עדיין אין אחריות - רק הפסקה. והשפה של "הפסקת אש" מסתירה את התנאים שבהם נחתם הסכם זה: ההריסות של שטח הרוס, הטראומה של אוכלוסייה ממוקדת וההפשטה השיטתית של נורמות משפטיות וכבוד אנושי.

מה שיבוא לאחר מכן - מבחינה פוליטית, משפטית, מוסרית - תלוי בשאלה האם העולם יתייחס להפסקת האש הזו כסוף או כפתיחה.

## היסטוריה מטרידה

יש תקווה בכל הפסקת אש. תקווה שהרובים ישתתקו, שאזרחים יוכלו סוף סוף לחזור הביתה, שילדים יוכלו לישון מבלי לפחד להתעורר תחת הריסות. אך ההיסטוריה - במיוחד ההיסטוריה של ישראל עם הפסקות אש - ממתנת את התקווה הזו עם ריאליזם.

לישראל יש דפוס ארוך ומתועד היטב של **הפרה או תחתית הפסקות אש** - לעיתים תוך שעות, לעיתים קרובות באמצעות פעולות צבאיות מחושבות שמתוארות כ"מניעיתות" או "הגנתיות". בעוד שהפרות הפסקת אש אינן ייחודיות לצד אחד בסכסוך, הרשומה ברורה: **ישראל הפרה שוב ושוב הסכמים שהיא חתמה עליהם או סייעה בתיוכם**, במיוחד כאשר נוחות צבאית או פוליטית הכתיבה זאת.

## ציר זמן של הפסקות אש שהופרו

| שנה       | צדדים / מתווך                      | תנאים מרכזיים                         | קריסה או הפרה                                                                |
|-----------|------------------------------------|---------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------|
| 1949      | הסכם שביתת נשק ערבי-ישראלי (האו"ם) | סיום פעולות האיבה; אזורים מפורזים     | חדירות ישראליות לאזור המפורז הסורי הציתו מחדש עימותים.                       |
| 1982      | הפסקת אש בלבנון בתיווך ארה"ב       | נסיגת אש"ף; ערבויות אמריקאיות לאזרחים | <b>טבח סברה ושתילה</b> (2,000–3,500 הרוגים) לאחר כניסת פלנגות בחסות ישראלית. |
| 2008      | הפסקת אש חמאס-ישראל בתיווך מצרים   | רגיעה הדדית; הקלה במצור               | <b>הופרה ב-4 בנובמבר 2008</b> בפשיטת צה"ל על מנהרה בעזה; הסכסוך הסלים מיד.   |
| 2012      | הפסקת אש בתיווך מצרים (עמוד ענן)   | הפסקת התקפות; הקלה במצור              | המצור נמשך; הפרות תקופתיות חודשו תוך חודשים.                                 |
| 2014      | הפסקות אש הומניטריות במלחמת עזה    | הפסקות אש יומיות                      | קרסו תוך שעות; ההתקפות חודשו משני הצדדים.                                    |
| 2021      | הפסקת אש לאחר "שומר החומות"        | בתיווך מצרים/ארה"ב                    | התקפות אוויריות ישראליות חודשו שבועות לאחר מכן.                              |
| נוב' 2023 | הפסקת אש זמנית בעזה                | חילופי בני ערובה-אסירים               | פג תוקף ב-1 בדצמבר 2023; ההפצצות חודשו למחרת.                                |
| נוב' 2024 | הפסקת אש ישראל-חיזבאללה            | הסכם 13 סעיפים בתיווך ארה"ב           | התקפות אוויריות ישראליות בדרום לבנון נמשכו עד 2025.                          |
| אמצע 2025 | דה-אסקלציה ישראל-סוריה             | הפסקת אש מקומית בדרום סוריה           | למרות הפסקת האש, התקפות ישראליות בדמשק ובסוידה נמשכו.                        |
| אוק' 2025 | הפסקת האש הנוכחית בעזה             | מסגרת תלת-שלבית של ארה"ב              | יישום לא ברור; חלקים גדולים של עזה נותרו כבושים וסיוע מוגבל.                 |

## דפוסי הפרה

כמעט בכל מקרה, קריסת הפסקת אש מלווה ב**נרטיב הצדקה**: איום שנוטרל, מנהרה שהושמדה, רקטה שיורטה. הצדקות אלה לעיתים רחוקות עומדות בבדיקה ולעיתים קרובות נראות **מתוזמנות באופן אסטרטגי** כדי להתאים לשינויים פוליטיים פנימיים או אירועים בינלאומיים. לדוגמה, **הפסקת האש בנובמבר 2008** הופרה על ידי פשיטה ישראלית בדיוק כשנגמרו הבחירות בארה"ב - אולי כדי לקדם שינויים צפויים במדיניות החוץ האמריקאית. **הפסקת האש ב-2023** קרסה ברגע שהתועלת הקצרה שלה מוצתה.

אפילו בהסכמים שהתמקדו במפורש בהגנה הומניטרית - כמו **הפסקות האש ב-2014 ו-2021** - פעולות ישראליות חודשו תוך התעלמות מזכות האוכלוסייה האזרחית לביטחון ולמנוחה.

**הפסקת האש ב-2025**, למרות שהוצגה כמקיפה יותר, כבר מראה סימני חולשה מבנית. **הסיוע עדיין מוגבל**, התנועה בתוך עזה נותרת תחת שליטה הדוקה, **וחיילי צה"ל לא נסוגו לחלוטין** משטחים נרחבים

של הרצועה. מנהיגים ישראלים התייחסו בפומבי להפסקת האש זו כ"הפסקה טקטית", לא צעד לעבר שלום - שפה שחושפת את האופי הזמני והמתכלה של ההסדר.

## המשפט הבינלאומי, ציות סלקטיבי

יכולתה של ישראל להפר הפסקות אש כמעט ללא עונש מופעלת על ידי **חוסר באחריות משמעותית** מצד הקהילה הבינלאומית. בעוד שהסכמי הפסקת אש לעיתים קרובות מבוססים על שפה המושרשת במשפט הבינלאומי, האכיפה היא נדירה. גינויים של האו"ם מוטלים וטו. חקירות של בית הדין הפלילי הבינלאומי מתעכבות או נחסמות. ומדינות מערביות בעלות השפעה - במיוחד ארצות הברית - הגנו באופן היסטורי על ישראל מפני השלכות.

דפוס זה שוחק לא רק את אמון הפלסטינים בהפסקות אש אלא גם את האמינות של המשפט הבינלאומי עצמו. כאשר הפרות הופכות לשגרה ונשארות ללא עונש, הפסקות האש הופכות להיות פחות על שלום ויותר על **כיוולת מחדש אסטרטגי** - הפסקות זמניות לפני ההתקפה הבאה.

## הדים של סברה ושתיקה

תנאי הפסקת האש של אוקטובר 2025 רחוקים מלהיות מקיפים. בעוד שהם מתייחסים לנושאים מידיים - כמו חילופי בני ערובה, גישה הומניטרית מוגבלת ומיקום מחדש צבאי חלקי - הם גם משאירים פערים מדאיגים. אחד המטרידים ביותר הוא **הדרישה הבלתי פתורה** שלוחמי חמאס יתפרקו מנשקם או יעזבו את עזה בשלבי משא ומתן עתידיים.

על הנייר, זה עשוי להיראות כצעד לעבר "פירוז". אך במעשה, זה נושא משקל היסטורי מפחיד - משקל שמהדהד **בביירות, 1982**.

בקיץ של אותה שנה, במהלך הפלישה הישראלית ללבנון, הושגה **הפסקת אש בתיווך ארה"ב** בין ישראל לארגון לשחרור פלסטין (אש"ף). ההבטחה המרכזית: **לוחמי אש"ף יעזבו את מערב ביירות**, ובתמורה, **הבטיחות של אזרחים במחנות פליטים פלסטיניים תובטח**. תחת ערבויות אמריקאיות, כוחות בינלאומיים הגיעו לפקח על נסיגת אש"ף. אך עד ספטמבר, כוחות אלה עזבו - בטרם עת וללא מילוי מלא של המנדט שלהם.

מה שקרה לאחר מכן נשאר אחד הכתמים האפלים ביותר בהיסטוריה המודרנית של המזרח התיכון.

בספטמבר 1982, **חיילים ישראלים הקיפו את מחנות הפליטים סברה ושתיקה במערב ביירות**. לאחר מכן, במשך **שלושה ימים**, מפקדים ישראלים **אפשרו למיליציות פלנגות נוצריות לבנוניות להיכנס למחנות**. המיליציות, מונעות מנקמה סקטוריאלית ומועצמות על ידי חסינות, **טבחו בין 2,000 ל-3,500 אזרחים פלסטיניים ולבנונים** - רובם המכריע נשים, ילדים וקשישים. העולם צפה באימה כשהגופות נערמו.

ועדת **קהאן** הישראלית, שהוקמה ב-1983 תחת לחץ ציבורי, קבעה כי **צבא ההגנה לישראל נושא באחריות עקיפה לטבח**. אריאל שרון, שר הביטחון דאז, נמצא כאחראי אישית לכישלון במניעת שפיכות הדמים. הוא התפטר מתפקידו אך נשאר דמות משפיעה בפוליטיקה הישראלית. **האספה הכללית של האו"ם** הלכה רחוק יותר, וקראה לטבח **מעשה רצח עם** - מונח שהדהד במשך עשורים.

צל סברה ושתיקה מרחף כבד מעל עזה כיום. **הרמז המשתמע של הפסקת האש הנוכחית** - שלוחמים חייבים לעזוב בתמורה להגנה על אזרחים - **משקף את ההבטחות הכוזבות של 1982**. אז, כמו עכשיו, נסיגת ההתנגדות המזוינת הוצגה כדרך לשלום. אך ההיסטוריה הראתה כי **כאשר ההתנגדות עוזבת ומשקיפים בינלאומיים יוצאים, האנשים שנשארו מאחור הם אלה שסובלים הכי הרבה**.

הסיכון אינו תיאורטי. בצפון עזה, שכמעט רוקנה מאזרחים והוכרזה כ"אזור בטוח", כבר נמצאו קברי אחים. עובדי סיוע ועיתונאים תיעדו סימנים של **הוצאות להורג בסגנון הוצאה להורג**, סימנים של **עינויים** ובמקרים מסוימים, **משפחות שלמות קבורות תחת מבנים קרסו שבהם לא הותר חילוץ**. אלה אינם תקריות מבודדות - הם מבשרים פוטנציאליים.

אם שלבים עתידיים של הפסקת האש כוללים **נסיגה או פירוז של חמאס ללא הגנה בינלאומית חזקה, ההיסטוריה מזהירה אותנו בדיוק מה עלול לקרות לאחר מכן**.

טבח סברה ושתילה אינו רק טרגדיה רחוקה. זהו **תקדים** - תוכנית למה שיכול להתפתח כאשר כוחות צבאיים מנצלים ואקומים של כוח, כאשר אזרחים נשללים מהגנה וכאשר העולם מפנה את גבו לאחר שהכריז על "משימה הושלמה".

הדים מביירות ב-1982 מהדהדים כעת בעזה ב-2025. השאלה היא האם מישהו באמת מקשיב - והאם הפעם ניתן למנוע את התוצאה.

## דיסוננס בתקשורת הישראלית

בזמן שכותרות בינלאומיות הכריזו על הפסקת האש של אוקטובר 2025 כפריצת דרך המיוחלת, **נרטיב שונה מאוד התפתח בתוך ישראל** - במיוחד בתקשורת בשפה העברית. בעוד שכתבים זרים דיברו על דיפלומטיה, דה-אסקלציה ופתחים הומניטריים, **רוב כלי התקשורת הישראליים נמנעו מלהשתמש במילה "הפסקת אש" כלל**.

במקום זאת, המסגרת הדומיננטית הייתה צרה יותר, טרנזקציונית יותר: **עסקת חילופי בני ערובה**, לא דה-אסקלציה פוליטית או צבאית. ההבחנה אינה רק סמנטית. היא משקפת דיסוננס אידיאולוגי ואסטרטגי עמוק יותר - בין האופן שבו המלחמה נתפסת מחוץ לגבולות ישראל לבין האופן שבו היא ממוסגרת, מוגנת ואולי ממושכת בתוכם.

## ניהול תפיסה: הפסקת אש לעומת כניעה

בתוך ישראל, הכרזה על "הפסקת אש" תרמוז על **סיום פעולות צבאיות פעילות**, הפסקת הפצצות ואולי - בלתי נתפס עבור חלק - **ויתור לחמאס**. במשך יותר משנתיים, הממשלה הישראלית, הצבא ומערכת התקשורת אמרו לציבור כי **ניצחון מוחלט** בעזה הוא התוצאה היחידה המקובלת. המטרות שהוכרזו היו **השמדה מלאה של חמאס, פירוז קבוע של עזה** ולדברי כמה שרים, **"העברה מרצון" או "הסרה" של אוכלוסיית עזה**.

כעת, הכרה בהפסקת אש היא סתירה לנרטיב הזה. היא מאלצת את הציבור להתעמת עם המציאות **שהמלחמה לא הסתיימה בניצחון מוחלט** - שלמרות הכוח הצבאי המכריע, **חמאס נותר שלם באופן חלקי, עזה עדיין עומדת בחלקה והכי חשוב, הפלסטינים נשארו**.

על ידי מסגור ההסכם כ**חילופי בני ערובה בלבד**, פקידים ישראלים וכלי תקשורת שומרים על עמדה של חוזק אסטרטגי. זה מאפשר להם לומר לציבור **שזה לא שלום, לא פשרה - רק מהלך טקטי להחזרת השבויים הישראלים הביתה**.

## סתירות עם הרטוריקה הקודמת

דיסוננס רטורי זה בולט במיוחד כאשר משווים אותו להצהרות של דמויות ישראליות בולטות במהלך המלחמה. שרים ממשלתיים מרובים, חברי קואליציה ומשפיענים קראו בגלוי ל**טיהור אתני של עזה**.

בנאומי הכנסת, פוסטים במדיה החברתית ומאמרי דעה, עתידה של עזה תואר לא במונחים של שיקום, אלא **פיתוח מחדש** - כ"נדל"ן **חוף ים מובחר**" מוכן להתיישבות ישראלית לאחר הסרת האוכלוסייה.

חלקם פנטזו בגלוי על "עזה ללא תושבי עזה", פרויקט שיכלול עקירה המונית, כיבוש קבוע ומחיקת החיים וההיסטוריה הפלסטינית מהמובלעת החופית. אלה לא היו קולות שוליים. הם הגיעו מתוך הקואליציה השלטונית, הדהדו בפאנלים טלוויזיוניים ולעיתים קרובות נשארו ללא ערעור בשיח המרכזי.

כעת, לדבר על "הפסקת אש" או "משא ומתן" יהיה **נסיגה פומבית מהחזונות המקסימליסטיים האלה** - להודות שחזרה למציאות פוליטית עשויה להיות בלתי נמנעת. זהו צעד שמעט מנהיגים היו מוכנים לעשות.

## האם זו הפסקה אסטרטגית - או שינוי במדיניות?

השאלה המרכזית, אם כן, היא האם הפסקת האש מסמנת **שינוי כיוון אמיתי**, או פשוט **הפסקה זמנית** - הפוגה טקטית שנועדה לשחרר בני ערובה ולהתארגן מחדש לפני חידוש הפעולות הצבאיות.

מספר אינדיקטורים מצביעים על האחרון. בהצהרות פומביות, ראש הממשלה הישראלי ופקידי הביטחון הדגישו שוב ושוב כי הפסקת האש היא **"מותנית וניתנת לביטול"**. השפה נותרת לוחמנית: **"נחזור לעזה אם חמאס יפר את ההסכם"**, או **"זה לא סוף המערכה"**. דוברים צבאיים ממשיכים לתאר את צפון עזה כ"אזור קרב סגור", ורוטציות הכוחות של צה"ל נשארות פעילות באזורים המיועדים לנסיגה.

בתוך המרחב הציבורי הישראלי, היעדר התבוננות משמעותית על המחיר האזרחי של המלחמה, ההשלכות המשפטיות של הכיבוש או העתיד הפוליטי ארוך הטווח של עזה מצביע על כך ש**זה עדיין לא רגע של חשבון נפש** - אלא רגע של כיוול מחדש.

## שתי מציאויות, מלחמה אחת

בזירות בינלאומיות, הפסקת האש זוכה לשבח כצעד הכרחי לשלום, נקודת מפנה פוטנציאלית לאחר הרס חסר תקדים. אך בתוך ישראל, הנרטיב נשאר קפוא בשלב מוקדם יותר: **מלחמה כהכרח, פלסטינים כאיום ושלום ככניעה**.

מציאות מפוצלת זו - של דיפלומטיה בחו"ל והכחשה בבית - מעלה שאלות עמוקות לגבי מה שיבוא לאחר מכן. האם הפסקת אש יכולה לשרוד כאשר מחצית מהחותמים עליה מסרבים לקרוא לה בשמה? האם ניתן לחלוף בני ערובה מבלי להתעמת עם הסיבות שבגללן נלקחו מלכתחילה? והכי חשוב, **האם התנאים לשלום יכולים אי פעם להתגלות כאשר הפרויקט הפוליטי הדומיננטי עדיין מכוון למחיקת האנשים מעבר לגבול?**

רק הזמן יגיד אם ההנהגה הישראלית באמת שינתה כיוון - או שמא הפסקת האש הזו, כמו רבות לפניה, היא פשוט **הפוגה לפני הסבב הבא של הרס**.

## לעם בעזה

אני מקווה. אני מאחל. אני מתפלל שהפסקת האש תחזיק מעמד.

אבל לא הייתי מהמר על חיי על זה - ואתם גם לא צריכים.

התאחדו עם משפחותיכם. חגגו, אם אתם יכולים. מגיע לכם זה ועוד. אבל הישארו ערניים. מלאו מחדש את מלאי המזון והמים שלכם. ודאו שילדיכם יודעים לאן ללכת אם הדברים יתחילו מחדש. ודאו שאתם יודעים.

כי אם ההיסטוריה לימדה אותנו משהו, זה שהשקט הזה הוא לעיתים קרובות עין הסערה - לא סופה.

אם הגבולות ייפתחו ואתם רוצים לעזוב, היו מוכנים. אם תבחרו להישאר, היו מוכנים. הפסקת האש עלולה לקרוס מחר, בשבוע הבא, בחודש הבא. ייתכן שתעקרו שוב. ייתכן שתצטרכו לברוח שוב.

ואני אומר את זה לא כי אני רוצה שזה יהיה נכון - אלא כי זה עשוי להיות. כי זה כבר היה.

אשנא לראות את ישראל מנצחת. אשנא לראות אותם משטחים את החלקים האחרונים של בתיכם וזיכרונותיכם, מוחקים את חייכם וקוראים לזה "פיתוח מחדש". אבל חייכם שווים יותר מכל פיסת קרקע. **אתם** שווים יותר.

עשו מה שאתם צריכים כדי לשרוד. מה שזה לא יהיה עבורכם, עשו זאת.

כי עזה היא לא רק גיאוגרפיה. היא לא רק חול וים. עזה היא אתם. וכל עוד אתם חיים, עזה חיה. הישארו בחיים.

## לקהילה הבינלאומית

אל תפנו את הגב עכשיו. אל תכריזו על שלום ותמשיכו הלאה. אל תשאירו את המזרח התיכון - שוב - לישראל ולארצות הברית לעשות כרצונם.

הפסקת האש בעזה, שבירה ומוגבלת ככל שהיא, לא קרתה מעצמה. היא נכפתה על ידי לחץ - על ידי מחאה, זעם ועדויות מוחצות מדי מכדי להתעלם מהן. הלחץ הזה חייב להימשך. לא עד שיהיה צדק.

**שמרו את עיניכם על עזה.**  
**שמרו את אוזניכם על פלסטין.**

הכיבוש לא נגמר. חיילים ישראלים עדיין שולטים בצפון עזה, בגבולותיה, במרחב האווירי שלה, בסיוע שלה, ברישום האוכלוסייה שלה. הגדה המערבית נותרת תחת מצור. התנחלויות ממשיכות להתרחב. מחסומים ממשיכים לחנוק את החיים היומיומיים. מעצר מנהלי ממשיך ללא משפט, ללא תהליך הגון. ומנגנון האפרטהייד נשאר שלם.

אל תתנו להפסקת האש הזו להפוך לתירוץ לשתיקה. אל תתנו לממשלות לחגוג דיפלומטיה תוך שהן ממשיכות לחמש צד אחד של הכיבוש.

שמרו על הלחץ - בכל החזיתות.

- **עד שישראל תסיים את כיבוש עזה והגדה המערבית, כפי שנצטווה על ידי בית הדין הבינלאומי לצדק, ואושר שוב ושוב על ידי החלטות האו"ם.**
- **עד שכל בני הערובה הפלסטינים - אלה המוחזקים ללא משפט, ללא כתב אישום, ללא זכויות - ישוחררו.**
- **עד שפתרון שתי המדינות לא יהיה רק סיסמה, אלא מציאות אמיתית ואכיפה המבוססת על גבולות, זכויות וריבונות.**
- **עד שמנהיגי ישראל - וישראל עצמה - יובאו בפני החוק, יישאו באחריות בבית הדין הפלילי הבינלאומי ובית הדין הבינלאומי לצדק, כמו כל מדינה אחרת שביצעה פשעים חמורים.**

לא יכול להיות שלום בלי צדק. לא יכול להיות צדק בלי אחריות. ולא יהיה אף אחד מהשניים אם העולם יפסיק לצפות עכשיו.

העם בעזה אינו מחזור חדשות. הם אינם מטרה שמורמת ונזנחת. הם חיים עם ההשלכות של שתיקה בינלאומית, חסינות וזעם סלקטיבי.

שזו תהיה הסוף לשתיקה הזו.

## מסקנה - הפוגה או סוף?

הפסקת האש הזו עשויה להרגיש כמו סוף. הפצצות נפסקו - לעת עתה. הכותרות משתנות. הסיוע מתחיל לזרום פנימה. כמה משפחות מצאו זו את זו שוב. כמה ילדים ישנו את הלילה.

אבל עבור עזה, עבור פלסטין, זה לא הסוף. זו הפוגה. רגע שביר וזמני תלוי בין הישרדות לבין האפשרות של אלימות מחודשת.

יותר מדי נשאר בלתי פתור. יותר מדי שקרים עדיין תלויים באוויר: שהכיבוש לא קיים, שעזה אי פעם "שוחררה", שמותם של אלפי אזרחים הוא איכשהו הגנה עצמית. העולם צפה באימה מתפתחת בזמן אמת - ראה בתי חולים נהרסים, עיתונאים נרצחים, שכונות שלמות נמחקות - ועדיין נאבק לקרוא לזה בשמו.

אבל שמות חשובים. היסטוריה חשובה. והאמת היא זו: מה שקרה בעזה בשנתיים האחרונות לא היה מלחמה בין שוויים. זו לא הייתה "סכסוך". זו הייתה **קמפיין שיטתי ומתמשך** נגד אוכלוסייה אזרחית כלואה, וזה **נקרא רצח עם** - לא רק על ידי פעילים, אלא על ידי **רופאים, חוקרים, חוקרי האו"ם ובית הדין הבינלאומי לצדק**.

הפסקת האש הזו, למרות שהיא הכרחית, אינה פתרון. היא לא מבטלת את מה שנעשה. היא לא מחזירה את המתים. היא לא מסיימת את המצור. היא לא משיבה בתים, בטחון או ריבונות. היא לא משחררת את פלסטין.

הדרך היחידה קדימה היא דרך **צדק** - צדק אמיתי, בינלאומי ואכיף. זה אומר משפטים. זה אומר פיצויים. זה אומר סיום הכיבוש, לא רק במילים אלא במעשים. זה אומר רצון פוליטי וסיכון פוליטי מעולם שאפשר יותר מדי זמן את החסינות הישראלית.

אם רגע זה יהפוך לנקודת מפנה, זה לא יהיה כי מנהיגים בחרו פתאום במוסר. זה יהיה כי אנשים - **מיליוני אנשים** - ברחבי העולם סירבו להפסיק לצפות. סירבו להפסיק לצעוק. סירבו לקבל שתיקה כשלום.

הפסקת האש של אוקטובר 2025 עשויה יום אחד להיזכר כתחילתו של משהו. או שהיא עשויה להיזכר כהפוגה לפני טבח נוסף.

הבחירה - הפעם - אינה רק של ישראל. היא שייכת לכולנו.